

Jasmine
Wargaová

Jiné jméno
pro domov

argo

Cítit se někde
jako doma
znamená najít
domov sami
v sobě.

Jiné jméno pro domov

**Jasmine
Wargaová**

**Jiné jméno
pro domov**

**Přeložila
Barbora Punge
Puchalská**

Argo

Czech edition © Argo, 2020

© 2019 by Jasmine Warga

Translation © Barbora Punge Puchalská, 2020

Cover art © Tomáš Cikán, 2020

ISBN 978-80-257-2988-5 (váz.)

ISBN 978-80-257-3194-9 (e-kniha)

Tato je kniha pro Nazekovy,
zvlášt' pro mého otce, který přeplul oceán,
pro mého strýce Abdalla, který mě miloval z opačného břehu,
a pro mou sestřenici Jude, od níž jsem si vypůjčila jméno.

Milí čtenáři,

představte si, že jste arabsko-americká dívka narozená ve Spojených státech a přihodí se vám toto:

kluk, který s vámi chodí na biologii, jen tak prohlásí, že Američané by měli vybombardovat celý Střední východ, protože veškeré tamní obyvatelstvo je bezcenné.

Kamarád pověsí na sociální síť „báseň“ následujícího znění:

Bůh stvořil růže, Bůh stvořil fialky, Bůh stvořil Araby, Bůh dělá chyby.

Vaši spolužáci se na Halloween převléknou za teroristy a představí se před třídou jako Mohamed, což je jméno vašeho otce.

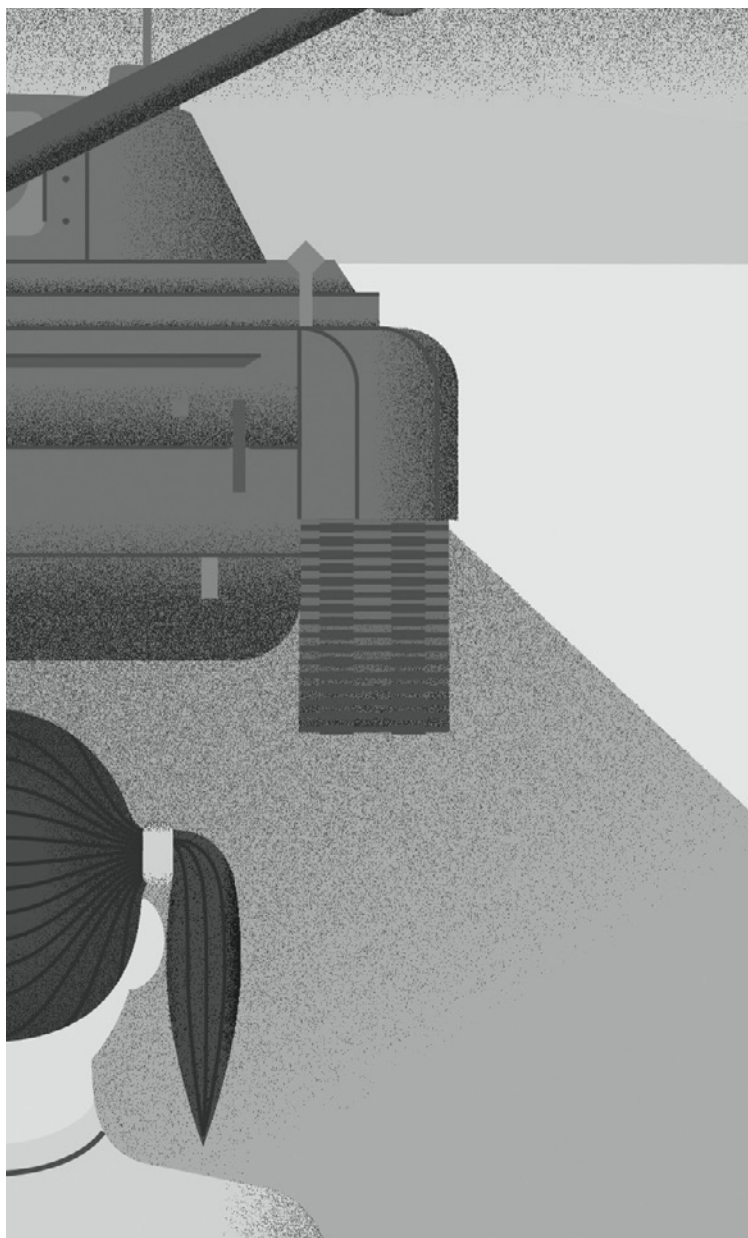
Tohle – a další věci – Jasmine Wargaová zažila. Během dospívání se setkala s tak mizivým ztvárněním pozitivních arabsko-amerických postav v knihách a ostatních médiích, že se za svou kulturu začala stydět. V dospělosti se znovu naučila být na ni hrdá. Tím, že stvořila postavu Jude v *Jiné jméno pro domov*, chtěla čtenářům představit dívku, která je stejná jako oni, potýká se se stejnými problémy jako běžný středoškolák. Jenže Jude se navíc musí vyrovnat s faktem, že pochází ze země, která je neustále ve zprávách a je zobrazovaná jako násilné, nebezpečné místo. Jaké to je být takovou dívkou? Nechat všechno a všechny, které znáte, za sebou a začít úplně nový život u příbuzných ve Spojených státech? Muset se naučit nový jazyk a najít si nové přátele? S tím se Jude musí v tomto vyprávění vypořádat.

Doufám, že po přečtení tohoto velkorysého, dojemného románu budou čtenáři empatictější ke každému, kdo je jakkoli odlišný...

zvlášt k dětem na celém světě, které vedou svůj vlastní boj,
zatímco se snaží najít cestu domů.

Srdečně
Alessandra Balzerová,
spoluzakladatelka nakladatelství Balzerová + Brayová

I.

Léto je za dveřmi a všude jsou cítit ryby,
až na pláž dole u moře,
kde stačí nastavit nos správným směrem
a ucítíte rozbujelý jasmín a slanou vodu.

V létě vždycky nastavím nos tak, abych
se vyhnula pachu rybiny
a turistů, kteří jsou cítit lakem na vlasy, peněži
a francouzskými parfémy.
Přijíždějí z Damašku a Aleppa.
Někdy dokonce i z Bejrútu a Ammánu.
Jednou jsem potkala muže až z Dauhá.
Zeptala jsem se ho na obří mrakodrapy, které prý
sahají až do nebe,
ale baba mě okřikl, než mi dotýčný stačil
odpovědět.

Baba nemá rád, když se bavím
s turisty
s cizími lidmi
s muži.

Nechce, abych se bavila s někým, koho
neznám,

a dokonce i v případě známých vždycky říká,
Jude, uskutí,
a tak se kousnu do jazyka, což někdy chutná
ještě hůř
než pach rybiny v létě.

Všichni říkají, že letos přijede z Aleppa míň lidí.
Že tam nezůstal nikdo, kdo by mohl přijet.
Že všichni, kdo mohli z Aleppa odejít, už to udělali.
Když se mámy zeptám, jestli je to pravda, odpoví:
Jude, uskutí.

II.

Naše město nevypadá jako ta syrská, která ukazují v televizi.
Vzpomínám si, když jsme s Fátimou poprvé ve zprávách viděly
reportáž z Aleppa.
Cítily jsme hrdost.

Vím, že je zvláštní, možná až dětinské, to říct –
bylo to zvláštní i tehdy –
ale navíc jsem měla pocit, že zbytek světa
vidí
i mě.

Jenže naše město nevypadá jako Aleppo, před ani po.
Nerozlézá se a není plné hluku a budov, které se
mačkají
jedna na druhou,
jako by se tísnily ve výtahu,
kde je vydýchaný vzduch.

Naše město leží u moře. Dřepí pod horami.
K nám jezdí zbytek Sýrie, když se potřebuje
nadechnout.
Letos nikdo nepřijede, tvrdí Fátima.

A mně vrtá hlavou, jestli je to proto, že nezůstal nikdo,
kdo se potřebuje
nadechnout.

III.

Fátima je o čtyřiadvacet dní, šest hodin a jedenáct minut starší než já.

Spočítala si to.

Nesnází matematiku, ale zbožňuje,
když je
nejlepší.

Vždycky jsme byly kamarádky.

Máma s tetou Amal se znají už
od dětství.

Bydlíme naproti sobě přes dvůr,
a když jsem byla menší,
někdy jsem v noci pevně zavřela oči
a předstírala, že se nám s Fátimou
zdá ten samý sen.

Když jsem byla malá, bylo snadné si to představit.

Vždycky jsme se s Fátimou na všem shodly,
držely jsme spolu ve všem krok.

Jenže to už pár měsíců neplatí.

Připadá mi, že Fátima je o kilometry napřed.

Už neukazuje tmavé kudrnaté vlasy,
které jí padají na ramena
v neposlušných vlnách, jež mi připomínají smích.

Nosí zahalenou hlavu hedvábnými šátky
v jasných a pestrých barvách jako drahokamy.

Je jednou z prvních dívek v naší třídě, která se zahaluje.
Už krvácela mezi nohama.

Já pořád čekám,
až budu krvácet.
Až budu mít pocit, že mám
co zakrývat.